

wad ta oňa kullalised, agga ka kangelst inimesi, kui tarfa nõu tarwis olli. Iggaüks õppetust sai, kui ta ka iggakord abbi ei leidnud. Se olli nüüd se mees oňa tarkuse polest. Agga pealt wadata olli waňa Willem kaunis weider mees. Su tal pool lahti olli, sest et ta parrema kõrwaga diete kuulda ei wõind, ja parrema kõrwa ümbert olli ta juuste salgu ärraleikand, et teiste inimeste sõnad mitte karmadesse kinni ei jäänd — sest mis targem mees, sedda enäma ta õppida püab. Siis olli tal ka arjutus, et ta enämieste parrema jalla kanna peal seisis, kui ta middagi kuulda wõttis ehk teada tahtis; agga kui tal mõistuses assi walmis olli, siis kändas ta kanna peal kõige kehha-ga üksford ringi; sellepärast olliwad ka temma parrema jalla pastli ja sapa kannad ikka purruks tallatud. Pealegi olli temä pahhem silm kõwwer lodud. Agga sest ei olnud wigga ühtegi; waňa Kaljo Willem olli aus mees kõige kõwwera sil-maga, lahtise suga ja wiggase sapa-kannaga. Waňa Kaljo Willem läks mulda ja palju täno-sowimisi temäga. — Kullas ellas üks rikka mehhe poeg, Punga Peep. Tõ tal kae pärrast ei olnud ja mõistuse polest ta käl ka waene olli, sest kes käl sedda on palju näind, et rikka mehhe pojoke palju isse eddasi püab; mis temäl tarwis kassi ehk pead waewata, issa rahhalaekas on jo tarkust ja teinda käl. Punga Peep näggi, et Kaljo Willem austud mees olli ja sowis enesele sedda sama austust, ja ta paäni ka terrase silmaga kõik ta kom-

bed ja weidrused tähhele. Kui agga waňa aus Willem olli mulda widud — wata siis, teine aina temä sarnane jälle olli kullas. Punga Peep tel-lis ued sapad kingseppa jures ja parrema jalla sapa-kanna lassi ta kōhhe wiggaseks tehha; parrema kõrwa ümbert leikas ta karmad mahha ja pahhemä silma pōras ta pahhempidi. Seddawisi uhkeldas ta kullas ümber, jäi iggamehhe ette seis-ma, ajas tühja lorri targa nāoga ja kändas pärrast parrema jalla-kanna peal ringi. Kūmalate silmis ta aina targa Willemi järgmine olli ja jubba mõnigi mõtles: seal meil jälle tark kōhtomees, seal nõu-andja ja abbimees. Targemad agga teist nõu piddasiwad. Ühhel talwisel dōl tulliwad nelli wōi wiis meest Pebo ükse ette ja wirrutasiwad tedda sargi wāel õue wälja sure üüdmise ja pau-gutamise-ga, et kõik kulla kōkko jooksis, ja ühhel ja teisel ja kõigel wiel mehhel olli temä kāest ni palju ead nõu küsinda, et otsa ei olnud. Üks küs-sis, mis siis käl kulla rahwas peaksiwad joma af-kama, kui jõe tühjaks on jonud; teine ütles, et wargad kiwwi-weski praego ärrawarrastanud ja küssis mis nüüd tehha; kolmas ütles, et poja naine eile tütrikesse ilmale tonud, ja pallus nõu kust wāimeest otsida; neljas küssis, kui isseenesest tulleswal aastal nissu ta põllul kaswab, kas nisso temä wōi warblaste oňa; wies küssis, kas tullo-sam ei olleks, linnakseid mahha külwata, kui odre. Ja nõnda kui üks oňa tühja küssimisega walmis olli, jubba teisel weel tähjem küssimine,